

Arrest

nr. 207 188 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat M. LYS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 juli 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 14 december 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U beschouwt uzelf noch als sjiïet noch als soenniet, maar wel als half moslim/half vrijdenker. U bent afkomstig van Bagdad,

Centraal-Irak, waar u tot uw negende woonde. In 2005 vluchtte u samen met uw familie naar Maleisië. In 2010 verhuisde u naar Dubai, Verenigde Arabische Emiraten, maar na een jaar keerde u terug naar Maleisië. Op 15 januari 2015 keerde u terug naar Bagdad, Centraal-Irak, waar u tot uw vertrek uit het land in de wijk Jadriya woonde. Uw moeder (A.(...)-F.(...), J.(...) A.(...) K.(...) B.(...), (...)) en broer (K.(...) A.(...), A.(...) A.(...) M.(...), (...)) zijn samen met u naar België gekomen en hebben hier ook een asielaanvraag ingediend. Ook uw twee zussen, A.(...) (°1998) en N.(...) (°2002) verblijven momenteel in België.

Uw moeder werkte in Irak voor een liefdadigheidsorganisatie voor mensen in nood, vluchtelingen en armen. De vluchtelingen dienden geld te krijgen, maar het gerucht ging dat het gestolen werd en niet elke vluchteling dat geld kreeg. Om dit te bewijzen begonnen uw moeder en de organisatie handtekeningen te verzamelen voor een petitie. Degenen die het geld gestolen hadden - u bent niet zeker of zij tot de overheid of de milities behoren - werden echter paranoïde en dachten zij gingen ontdekken dat zij corrupt waren. In de tweede of derde week van juni ging uw moeder naar haar werk toen een auto bij haar stopte. Iemand duwde haar tegen de auto en zei "We weten wat u doet en wil doen. Als je niet stopt met wat je doet en met je werk, zal je je familie niet opnieuw zien". Toen uw vader dit hoorde was hij zeer kwaad en eiste hij dat uw moeder voor een lange tijd zou stoppen met dit werk. Uw moeder bleef enkele dagen thuis, maar besloot daarna terug te gaan werken. Toen uw broer op 8 juli 2015 naar zijn werk ging, werd hij plots in een auto getrokken. In de auto begonnen ze hem te slaan, te beledigen en zeiden ze tegen hem dat zijn moeder moest stoppen met haar werk, want anders zou ze haar kinderen niet meer zien. Enkele minuten later werd hij vrijgelaten. Uw familie raadde jullie aan om te vluchten en tien dagen later vertrok u uit Irak, samen met uw moeder, broer en zussen. Omdat u bijna heel uw jeugd buiten Irak doorgebracht had voelt u zich niet thuis, niet geaccepteerd en depressief in Irak, zo heeft u bijvoorbeeld het gevoel dat u uw opvattingen of ideeën, o.a. over religie en de algemene situatie in Irak, niet kan uiten zonder problemen te krijgen of als slecht persoon beschouwd te worden. In combinatie met de problemen van uw moeder en de algemene veiligheidssituatie in Irak, heeft dit ertoe geleid dat u besloten had Irak te verlaten. Op 18 juli 2015 heeft u Irak verlaten en nam u het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. Vervolgens reisde u via een aantal onbekende landen verder naar België. U kwam hier aan op 24 juli 2015 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw studiecertificaat van de Verenigde Arabische Emiraten, certificaten IGCSE en een certificaat van de Iraakse school in Kualu Lumpur.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst verklaart u dat een belangrijke reden voor uw vertrek uit Irak de veiligheid van uw familie was, zo zouden zowel uw moeder als uw broer bedreigd zijn geweest omwille van het werk dat uw moeder deed voor een organisatie die zich inzette voor vluchtelingen. U bent zelf echter nooit persoonlijk in aanraking gekomen met de personen en/of de organisatie die uw moeder viseerde en u beroept zich bijgevolg enkel op de incidenten die uw moeder en broer hebben meegemaakt. Het door uw moeder geschetste verloop van de feiten is echter weinig overtuigend. Zo verklaarde zij dat de door haar aangehaalde problemen enkel en alleen voortkomen uit het werk dat zij deed voor de 'Baghdadi Cultural Councils League', zij verklaarde nl. dat zij samen met haar organisatie een petitie had opgestart tegen de corruptie binnen de vluchtelingenhelp en dat zij denkt te zijn bedreigd door personen die corrupt waren en geld van de vluchtelingen gestolen hadden (zie gehoorverslag A.(...)-F.(...), J.(...) A.(...) K.(...) B.(...), pg. 13-16, waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Het is echter zeer eigenaardig dat zowel u als uw moeder geen andere leden van de organisatie kennen die soortgelijke problemen gekend hebben (CGVS, pg. 20 en gehoorverslag A.(...)-F.(...), J.(...) A.(...) K.(...) B.(...), pg. 19) en de organisatie tot op heden nog altijd bestaat (CGVS, pg. 15). In dat opzicht is het hoogst bevreemdend dat uw moeder de enige persoon van haar organisatie zou zijn die bedreigd werd om te stoppen met haar werk en dat zelfs de verantwoordelijke van de organisatie, S.(...) A.(...)-R.(...), ongemoeid zou zijn gelaten. Indien de bedreigers van uw moeder daadwerkelijk als doel hadden dat de organisatie zou stoppen met haar activiteiten en het aantonen van corruptie, is het weinig aannemelijk dat ze enkel uw moeder zouden bedreigen en de rest van de organisatie met rust zouden laten zodat deze verder kon functioneren. Kortom, het hele uitgangspunt van de problemen die tot uw vertrek leidden is hoogst bedenkelijk en kan absoluut niet overtuigen.

Hiernaast dient ook te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen evenals tussen de verklaringen van uw moeder. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een

medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst verklaart dat uw moeder in de tweede week van maart 2015 bedreigd werd (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS dat uw moeder in juni bedreigd werd (CGVS, pg. 16). Hiermee geconfronteerd beweert u dat u het toen waarschijnlijk over de bomaanslag van maart had (CGVS, pg. 17). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, daar u zowel over de bedreiging van uw moeder als later over de bomaanslag beweert dat het in maart 2015 gebeurde. Dergelijke vergissingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas en asielmotieven. Er kan immers van u verwacht worden dat u een duidelijke en coherent chronologisch overzicht van de feiten kan geven.

Ook kan er een discrepantie vastgesteld worden tussen de verklaringen van uw moeder bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die zij tijdens haar gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar uw moeder bij het invullen van de Vragenlijst verklaart dat tijdens het incident waar zij het slachtoffer van zou zijn geweest drie personen uit de auto stapten (zie Vragenlijst CGVS A.(...)-F.(...), J.(...) A.(...) K.(...) B.(...), vraag 3.5, waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), beweert zij tijdens haar gehoor op het CGVS dat er slechts twee personen uit de auto stapten. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid haalt zij aan dat er twee personen uitstapten en er ook nog andere personen in de auto zaten, maar zij niet weet met hoeveel zij waren (gehoorverslag A.(...)-F.(...), J.(...) A.(...) K.(...) B.(...), pg. 15). Dit is echter een zeer eigenaardige verklaring, daar uw moeder bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS wel duidelijk kon vermelden dat er nog twee andere personen in de auto zaten (Vragenlijst CGVS A.(...)-F.(...), J.(...) A.(...) K.(...) B.(...), vraag 3.5). Verder verklaart uw moeder bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS ook dat er bij het ministerie van financiële zaken een klacht werd ingediend tegen de commissie die verantwoordelijk was voor de vluchtelingen (Vragenlijst CGVS A.(...)-F.(...), J.(...) A.(...) K.(...) B.(...), vraag 3.5), terwijl zij tijdens het gehoor op het CGVS beweert dat haar organisatie een klacht zou gaan indienen maar er een probleem was omdat de lijsten met handtekeningen werden gestolen (gehoorverslag A.(...)-F.(...), J.(...) A.(...) K.(...) B.(...), pg. 14). Daarenboven is het ook opmerkelijk dat uw moeder tijdens het gehoor op het CGVS met geen enkel woord rept over de commissie die verantwoordelijk was voor de vluchtelingen. Hiernaast legt zij ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende de data van de door haar aangehaalde incidenten. Waar zij bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat zij op 15 of 16 juni 2015 bedreigd werd en zij na dit incident tien dagen thuis bleef om daarna nog ongeveer een maand voor de organisatie te werken (Vragenlijst CGVS A.(...)-F.(...), J.(...) A.(...) K.(...) B.(...), vraag 3.5), beweert zij tijdens het gehoor op het CGVS dat haar incident dateerde van ongeveer 13 juni en zij daarna twee weken thuis bleef om nadien nog tien dagen te gaan werken (gehoorverslag A.(...)-F.(...), J.(...) A.(...) K.(...) B.(...), pg. 15-17). Daar uw moeder telkens een andere versie geeft van het gebeurde, betekent dit dat zij haar eigen verhaal onvoldoende beheerst. Van iemand die dergelijke feiten heeft meegemaakt kan echter verwacht worden dat zij een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Aangezien u zich beroept op de feiten van uw moeder, ondermijnen dergelijke vergissingen ook de geloofwaardigheid van uw relaas en asielmotieven.

Verder kan u ook weinig tot niets zeggen over de personen en/of de organisatie die uw moeder, u en uw familie bedreigden. Zo geeft u zelf aan geen idee te hebben wie deze personen zijn en verklaart u dat het zowel de overheid als de milities kunnen zijn (CGVS, pg. 17). Uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot personen en/of de organisatie die u en uw familie bedreigden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan redelijkerwijs verwacht dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid en/of indicaties te verkrijgen.

Hoewel uw beweerde problemen en incidenten enkel en alleen voortkomen uit het werk dat uw moeder deed voor de liefdadigheidsorganisatie waar zij lid van was, is er sinds jullie vertrek uit Irak niets meer gebeurd met andere leden van deze organisatie (gehoorverslag A.(...)-F.(...), J.(...) A.(...) K.(...) B.(...), pg. 20). Ook hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Irak niets meer van de personen en/of de organisatie die u bedreigden (CGVS, pg. 20-22). Nochtans moet het voor deze personen en/of de organisatie niet moeilijk zijn te achterhalen wie uw familie is, wie de collega's van uw moeder zijn en waar zij verblijven. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u of uw moeder terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden of collega's van uw moeder, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens nog meer twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u en uw moeder stelden, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Irak, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo hebben zowel u als uw moeder sinds jullie in België zijn geen navraag meer gedaan over de bedreiging en hebben jullie geen contact meer proberen op te nemen met de organisatie waarvoor uw moeder werkte (CGVS, pg. 20 en gehoorverslag A.(...)-F.(...), J.(...) A.(...) K.(...) B.(...), pg. 20). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld

wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven familieleden en achtergebleven collega's van uw moeder. Ook relativeert dit nogmaals in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen voor zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen na uw vertrek uit Irak, doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw vluchtrelaas.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U haalt ook nog aan dat u omdat u bijna heel uw jeugd buiten Irak heeft doorgebracht, u zich in Irak niet thuis, niet geaccepteerd en depressief voelt. Zo heeft u bijvoorbeeld het gevoel dat u uw opvattingen of ideeën, o.a. over religie en de algemene situatie in Irak, niet kan uiten zonder problemen te krijgen of als slecht persoon beschouwd te worden (CGVS, pg. 14 en 21-22). Hoewel u in dit kader enkele voorbeelden van gebeurtenissen kan geven (CGVS, pg. 21-22), kan u niet aannemelijk maken dat u om deze reden daadwerkelijk werd of gevisieerd in Irak met het oog op vervolging. U heeft het voornamelijk over situaties waarbij u kritiek moest schuwen of anderen (al naar gelang het sjiieten of soennieten waren) naar de mond moest praten. Het loutere gegeven dat u gedurende een langere periode buiten Irak woonde en hierdoor deels andere opvattingen heeft dan de doorsnee Irakees, én bijgevolg moest opletten wat u tegen wie zei, is onvoldoende (zwaarwichtig) om gewag te maken van een risico op vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u hierdoor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit en studies aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. U legt echter geen enkel document voor dat als bewijs kan dienen voor de door u ingeroepen asielmotieven en incidenten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van

Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 - 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van

aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat

scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve moet opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw moeder Xzowel als in hoofde van uw broer X een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2013 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Verder voert verzoeker een beoordelingsfout aan.

In zijn middel wijst verzoeker erop dat uit de informatie blijkt dat de religieuze verschillen een belangrijke rol spelen in de Iraakse maatschappij, waardoor het niet onwaarschijnlijk is dat hij een verhoogd risico loopt wanneer hij zich voordoet als een vrijdenker. Verzoeker stelt dat hij zichzelf beschouwt als half-moslim en half vrijdenker en dat hij zichzelf niet als een sjiïet of een soenniet aanziet. Hierbij verwijst verzoeker naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 2012 om te stellen dat iemand die niet voldoet aan de voorschriften en praktijken in de Iraakse samenleving mogelijks vervolging riskeert omwille van "religie" als vervolgingsgrond uit artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Op basis van zijn verklaringen tijdens het gehoor en het feit dat hij zijn tweede gehoor in het Engels wilde afleggen omwille van zijn negatieve ervaringen met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken na zijn verklaringen over religie dienen volgens verzoeker in overweging te worden genomen. Men kan, zo stelt verzoeker, niet van hem verwachten dat hij zich ervan zou onthouden om zijn religieuze opinies te uiten om vervolging te vermijden. De redenering uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) betreffende de seksuele geaardheid als asielmotief (HvJ 7 november 2013, nrs. C-199/12 en C-201/12, X, Y, Z) is volgens verzoeker van toepassing. Verzoeker is van oordeel dat zijn asielaanvraag te oppervlakkig werd onderzocht en dat het dossier moet worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek.

Met betrekking tot de asielmotieven die gelinkt zijn aan het asielrelaas van zijn moeder, stelt hij dat haar eerste gehoor op 29 december 2015 zeer kort was en dat haar verklaringen haar niet in het Arabisch werden voorgelezen, hetgeen hem ook overkwam. Ook verzoekers verklaringen werden in een samenvatting zonder nuances weergegeven. Met betrekking tot het al dan niet neerleggen van een klacht werd bij zijn moeder naar aanleiding van vraag 3 dat zij een klacht wilde indienen, terwijl later, bij vraag 5, werd neergeschreven dat er een klacht werd ingediend, hetgeen wijst op een vertaalfout.

Tevens stipt verzoeker aan dat het onjuist is dat zijn moeder met geen woord zou hebben gerept over de 'Commissie verantwoordelijk voor de hulp aan vluchtelingen' ten tijde van haar gehoor op het CGVS, hetgeen verzoeker illustreert aan de hand van een verwijzing naar 'Ighathat al Laijen' in het gehoorverslag. Uit dit alles concludeert verzoeker dat de tegenstrijdigheden niet van die aard zijn dat deze tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van hun relaas ondermijnen.

Daarnaast meent verzoeker dat enkel zijn moeder werd bedreigd omdat zij de enige was die in het bezit was van de petitie. Het afnemen van de lijst met handtekeningen, zo stelt verzoeker, was ook de reden voor de door haar ondergane agressie op 13 juni 2015. Verzoeker wijst op de verklaringen van zijn moeder tijdens haar gehoor, waaruit blijkt dat er ook andere leden van haar organisatie bedreigd werden, maar geen problemen van fysieke agressie hebben gekend.

Het gegeven dat de organisatie haar activiteiten kon voortzetten heeft volgens verzoeker te maken met het feit dat deze organisatie zich nu exclusief richt op het humanitaire luik en geen enkele stap meer ondernomen werd betreffende het aankaarten van corruptie of verduistering.

Verzoeker haalt de Eligibility Guidelines aan van 2012, waaruit hij een uittreksel citeert, om erop te wijzen dat vrouwen die een positie innemen in de publieke sfeer, bijvoorbeeld vrouwen die zich bezighouden met mensenrechten, hiervoor in sommige gevallen worden aangevallen, hetgeen spoort met de verklaring van verzoekers moeder dat haar belagers haar hadden aangeraden haar werk stop te zetten, thuis te blijven en haar kinderen op te voeden. Hierbij duidt hij aan dat zij een actieve rol had binnen de organisatie en dus niet voldeed aan de traditionele voorschriften in Irak door haar vrijwilligerswerk, waardoor zij het slachtoffer werd van persoonlijke bedreigingen. Volgens verzoeker hield dit ook een risico in voor haar echtgenoot en verzoeker zelf.

Het gegeven dat er na het vertrek van zijn moeder geen bedreigingen plaatsvonden tegen collega's of familieleden tracht verzoeker te verklaren door erop te wijzen dat zij gestopt was met haar activiteiten en dat de organisatie zich exclusief op het humanitaire luik richtte. Verzoeker wijst erop dat de belagers hun doel hadden bereikt.

De passiviteit van zijn moeder, zo stelt verzoeker, wordt verklaard door het feit dat zij haar relaas overtuigend achtte en niet verwachtte dat haar relaas betwist zou worden. Na de negatieve beslissing heeft zijn moeder, zo oppert verzoeker, opnieuw contact opgenomen met personen in Irak en heeft zij een getuigenis bekomen van de directeur van haar organisatie betreffende haar problemen dat als bijlage bij zijn verzoekschrift wordt gevoegd.

Verzoeker besluit dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is en onvoldoende rekening hield met de specifieke positie van de vrouw in Irak. Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus omwille van de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en de reeds ondergane vervolging in het land van herkomst.

Betreffende de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet houdt verzoeker in de eerste plaats een theoretische uiteenzetting waarbij hij ingaat op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ). Volgens verzoeker is de inhoud van het begrip "*reëel risico op ernstige schade*" in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet ruimer dan foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling uit artikel 3 van het EVRM en leunt het aan bij de notie van de menselijke waardigheid waarbij ook socio-economische elementen meespelen. Verzoeker verwijst naar het arrest Elgafaji van het HvJ en wijst op de 'persoonlijke omstandigheden' en dus het profiel van de asielzoeker waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling.

Vervolgens haalt verzoeker artikel 48/7 van de vreemdelingenwet aan om te stellen dat bij de beoordeling aandacht dient te worden besteed aan het profiel en de eerdere ervaringen van de betrokkene.

Aangaande de beoordeling van de geweldsituatie in Bagdad, wordt door de verwerende partij, zo meent verzoeker, een onderscheid gemaakt tussen de gerichte gewelddaden van IS en deze die worden toegeschreven aan de milities. Het is echter onduidelijk volgens verzoeker of het geweld al dan niet als doelgericht wordt beschouwd. Verzoeker meent dat de notie "*willekeurig geweld*" breed dient te worden geïnterpreteerd en dat de gevolgen van de gewelddaden hierbij in overweging dienen te worden genomen. Vervolgens stelt verzoeker dat de 'doelgerichte' mishandelingen, ontvoeringen en moorden als willekeurig geweld dienen te worden beschouwd omdat het profiel van verzoeker, die zich niet herkent in de onderverdeling in de Iraakse maatschappij, hem een hoger risico doet lopen.

Bijgevolg moeten ook de doelgerichte gewelddaden in overweging worden genomen bij de evaluatie van de kwantiteit van het willekeurig geweld, waarbij hij rechtspraak van het Britse Upper Tribunal citeert en dient dit minstens in overweging te worden genomen als kwalitatief element.

Met betrekking tot het kwalitatieve luik geeft verzoeker een aantal cijfergegevens weer over het aantal dodelijke slachtoffers in Bagdad in de jaren 2015 en 2016, waarbij hij aanstipt dat er tijdens het tweede trimester van 2016 een duidelijke stijging is.

Aangaande het kwalitatieve luik meent verzoeker dat evolutie in het geweld van IS van complexe operaties met zware aanslagen naar meer frequente minder zware aanslagen en de stijging in het aantal mishandelingen, ontvoeringen en moorden dienen te worden meegenomen bij een kwalitatieve analyse.

Verzoeker wijst erop dat zijn profiel, onder andere wat zijn religieuze overtuigingen betreft, onvoldoende in overweging werd genomen door de verwerende partij

In zijn middel gaat verzoeker in op het concept van de 'sliding scale' waarbij hij meent dat de kwalitatieve elementen ertoe kunnen leiden dat de subsidiaire bescherming wordt toegekend wanneer de graad van het geweld laag is, maar dat de impact op de burgers groot is. In dat verband merkt verzoeker op dat de mate van het geweld in het tweede en derde trimester van 2016 dermate hoog is dat ofwel dient te worden besloten dat de graad van geweld opnieuw hoog genoeg is om te besluiten dat een burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade loopt of dat er significante verbeteringen plaatsvonden in de kwalitatieve elementen ten opzichte van de periode 2014-augustus 2015.

Inzake de actualiteit van de informatie verwijst verzoeker naar artikel 27 van het KB CGVS en de richtlijn 2013/32/EU om erop te wijzen dat actuele informatie moet worden gehanteerd bij de beoordeling. Volgens

verzoeker is er naar aanleiding van de recente verslechtering van de veiligheidssituatie in Bagdad geen recente bron gebruikt om de stelling te staven dat deze verslechtering geen impact heeft gehad op het publieke leven in Bagdad. Verzoeker stelt dat de bronnen in deel 7 van de COI Focus dateren van het jaar 2015 en meent dat er nood is aan actualisatie. Volgens verzoeker is de commissaris-generaal op dit punt niet tegemoet gekomen aan de op hem rustende samenwerkingsplicht waardoor een vernietiging zich opdringt.

Verzoeker gaat in op de elementen die gebruikt worden bij de evaluatie van de veiligheidssituatie en verwijst hierbij naar de criteria uit de rechtspraak van het EHRM in de zaak Sufi en Elmi, die volgens hem ook door de commissaris-generaal worden gehanteerd.

Volgens verzoeker heeft de gewijzigde *modus operandi* van IS geen impact op het risico voor de burgers aangezien het aantal burgerslachtoffers van deze aanslagen zeer hoog is.

Naar aanleiding van de stelling dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de administratieve en politieke controle zouden hebben over Bagdad, merkt verzoeker op dat uit het aantal aanslagen en doden blijkt dat er geen 'rule of law' bestaat. Uit de landeninformatie blijkt volgens verzoeker dat de controle enkel formeel bestaat, maar dat de sjiiitische milities deze hebben overgenomen. De veiligheidsdiensten blijken naar het oordeel van verzoeker niet bij machte om de bewoners van de hoofdstad te beschermen. Verzoeker wijst erop dat uit de informatie blijkt dat de actoren van mishandelingen, moorden en ontvoeringen straffeloos te werk gaan en maken de sjiiitische milities deel uit van het staatsapparaat, waardoor slachtoffers geen rechtsmiddelen hebben.

De gegevens betreffende de sociale en economische omstandigheden zijn volgens verzoeker niet langer actueel. Verzoeker wijst erop dat het stilvallen van het publieke leven geen *conditio sine qua non* is om de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen. Daarom dient de commissaris-generaal aan te tonen, zo oppert verzoeker, welke elementen in gunstige zin geëvolueerd zijn zodat de veiligheidssituatie vandaag niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stipt aan dat nergens blijkt dat er inzake het schoolbezoek een gunstige evolutie plaatsvond, net zo min als met betrekking tot de gezondheidszorg. Verzoeker haalt landeninformatie uit het Verenigd Koninkrijk aan om te stellen dat de beschikbaarheid van de gezondheidszorg vragen oproept. Ook wat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen betreft, blijkt niet dat er ten opzichte van 2014 of 2015 een gunstige evolutie plaatsvond. Op basis van de landeninformatie merkt verzoeker op dat er wel degelijk problemen rijzen met de drinkwatervoorziening als gevolg waarvan er een cholera-uitbraak plaatsvond. Verzoeker wijst op de stijging van de levensduurte en de afname van de inheemse productie door de oorlogsomstandigheden waardoor er wel degelijk ernstige verstoringen zijn in de bevoorrading van levensnoodzakelijke goederen. Inzake de aanwezigheid van humanitaire organisaties en agentschappen van de VN in Bagdad, blijkt niet dat er op dit punt ten opzichte van de situatie van 2014 of begin 2015 een gunstige evolutie plaatsvond. In dit verband wijst verzoeker erop dat de leefomgeving in de internationale zone niet te vergelijken is met de omstandigheden waarin zij vertoeft. De betogingen en de politieke crisis hebben volgens verzoeker wel degelijk een impact op de veiligheidssituatie en er is, zo oppert verzoeker, in Irak sprake van een zware humanitaire crisis. Volgens verzoeker weegt het feit dat de restaurants 's nachts open zijn sedert de ramadan van 2015 niet op tegen de negatieve elementen en de toename van het aantal slachtoffers.

Naar aanleiding van de vaststelling dat het geweld in Bagdad de inwoners niet massaal dwingt om de stad te verlaten en dat er zelfs vluchtelingen uit andere gebieden worden opgevangen, meent verzoeker dat dit geen criterium is om te besluiten dat er geen situatie van willekeurig geweld bestaat.

Tenslotte stipt verzoeker de duur van het conflict aan. Hij meent dat het aantal slachtoffers in Bagdad sedert midden 2013 geëscaleerd is en dat rekening dient te worden gehouden met het cumulatief effect van langdurige conflicten.

Verzoeker besluit dat hij in aanmerking dient te komen voor subsidiaire bescherming.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een getuigenis van de directeur van de Baghdadi Cultural Councils League en een uitspraak van de Franse Cour Nationale du Droit d'Asile van 11 april 2016 (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2.2. De verwerende partij diende op 28 maart 2018 een aanvullende nota in waarbij zij de “COI Focus Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018 voegde.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, die uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen vermeldt, wordt gewezen op het feit dat de reden voor zijn vertrek uit Irak de veiligheid van zijn familie was, maar dat hijzelf nooit in aanraking kwam met de belagers. Verzoeker baseert zich dus op de feiten die door zijn moeder werden aangehaald.

Naar aanleiding van deze feiten merkt de commissaris-generaal op dat zowel verzoeker als zijn moeder lijken te bevestigen dat zij als enige van haar organisatie geïsoleerd werd, hetgeen bevreemdend overkomt. Vervolgens werden ook tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen van verzoeker en deze van zijn moeder over het tijdstip van de bedreigingen, die verzoeker eerst in maart 2015 en later in juni 2015 situeert, waarbij verzoeker na confrontatie aangaf dat hij de bomaanslag bedoelde in maart, hetgeen niet blijkt uit zijn verklaringen. Er wordt ook gewezen op een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers moeder, die initieel bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er bij het incident waarvan zij slachtoffer was drie personen uit de auto stapten, terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er slechts twee belagers uitstapten. Tevens bleek verzoekers moeder aanvankelijk verklaard te hebben dat er bij het Ministerie reeds een klacht werd ingediend tegen de ‘commissie de verantwoordelijk was voor de vluchtelingen’, terwijl zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar organisatie een klacht zou gaan indienen maar dit niet kon omdat de lijsten met handtekeningen gestolen werden, en verzoekers moeder toen de ‘commissie’ niet vermeldde.

Vervolgens wordt aangegeven dat verzoeker geen duidelijk beeld kan schetsen van de belagers van zijn moeder en wordt gewezen op het feit dat er geen nieuws meer is over de belagers sinds het vertrek van verzoeker en zijn moeder uit Irak. Zowel verzoeker als zijn moeder deden geen navraag meer, zo stelt de commissaris-generaal. Op grond van het geheel van zijn vaststellingen concludeert de commissaris-generaal dat het asielaanspraak van verzoeker ongeloofwaardig is.

Waar verzoeker stelt dat hij zich niet thuis voelt in Irak omdat hij bijna zijn ganse jeugd buiten Irak heeft doorgebracht en daarom zijn opvattingen en ideeën, bijvoorbeeld over religie en de algemene situatie in Irak niet kan uiten zonder problemen te krijgen of zonder als een slecht persoon te worden aanzien, merkt de commissaris-generaal op dat de door verzoeker gegeven voorbeelden geen blijk geven van een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

De commissaris-generaal stelt naar aanleiding van de neergelegde documenten vast dat deze niet slaan op de ingeroepen asielmotieven en enkel betrekking hebben op de identiteit en studies van verzoeker die niet in twijfel worden getrokken.

Betreffende de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Tenslotte wordt in de beslissing verwezen naar de beslissingen die werden getroffen in hoofde van de moeder en de broer van verzoeker waarbij tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd getroffen.

2.5.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 17 van het KB CGVS aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5.6. Verzoeker voert onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1 van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoeker sedert 9-jarige leeftijd hoofdzakelijk in Maleisië en in 2010 ook een jaar in Dubai heeft verbleven (AD, stuk 15, Verklaring DVZ, 4 september 2015, persoonsgegevens). Anderzijds blijkt uit deze gegevens dat verzoeker zichzelf niet als soenniet of sjiet beschouwd, maar verkiest *“om gewoon moslim te zijn”*. Blijkens zijn initiële verklaringen zou verzoeker de overheid, de terroristische groeperingen, de milities en de extremistische burgers vrezen en stelt hij dat hij zich niet op zijn gemak voelt omdat hij is opgegroeid in Maleisië en je in Irak strikt moslim moet zijn om geaccepteerd te worden door de anderen (AD, stuk 14, Vragenlijst CGVS 29 december 2015, vragen 4 en 5). Bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij half moslim, half vrijdenker is en hij zijn eigen weg heeft (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 15 maart 2016, p. 3). Verzoeker zette uiteen dat hij zichzelf niet kan zijn en dat hij door zijn ideeën over religie en politiek als een ongelovige wordt gepercipieerd (*Ibid.*, p. 14). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij vooral veel onbegrip ervoer als hij zijn mening uitte, maar hij kan geen concrete voorbeelden aanhalen van problemen die hij zou hebben meegemaakt (*Ibid.*, p. 21).

2.5.8. Van vervolging is slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105). Ook uit artikel 9 van de richtlijn 2011/95/EU blijkt dat vervolging verband houdt met een ernstige of vaak voorkomende schending van de absolute grondrechten uit artikel 15, tweede lid van het EVRM. Het gegeven dat verzoeker omwille van zijn standpunten inzake religie en zijn ervaring in het

buitenland aanvoelde dat hij niet voldeed aan het klassieke verwachtingspatroon in Irak en dat zijn 'liberale' standpunten aldaar op onbegrip stuiten, betekent niet dat hij om die reden een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Uit de door verzoeker aangehaalde UNHCR Eligibility Guidelines (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Iraq, 31 mei 2012, p. 25) blijkt dat seculier gezinde individuen blootgesteld kunnen worden aan bepaalde vormen van discriminatie, maar er kan niet worden afgeleid dat er in alle gevallen sprake is van vervolging.

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij verwesterd is. Hij blijkt zeker geen uitgesproken profiel te hebben en wil geen conflict uitlokken met de sjeïks. Verzoeker kon trouwens blijkens zijn verklaringen geen concrete voorbeelden aanreiken van vervolgingsfeiten die hij zou hebben ervaren omdat hij geen uitgesproken religieus profiel heeft (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 15 maart 2016, p. 21). Uit het loutere feit dat verzoeker voorafgaand aan zijn gehoor op het Commissariaat-generaal vroeg om zijn verklaringen in het Engels te mogen afleggen omdat hij zich daar comfortabeler bij voelt en omdat er een negatieve reactie zou zijn geweest van de tolk na zijn ontboezemingen over zijn religieuze overtuiging tijdens het eerste interview, kan niet worden besloten dat verzoeker omwille van zijn standpunt inzake religie en zijn maatschappijbeeld in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker trouwens geen landeninformatie toe die zijn stelling zou staven dat individuen die zichzelf niet rekenen tot de soennitische of sjiiitische strekking in een grootstad als Bagdad vervolging of ernstige schade zouden riskeren.

Ter terechtzitting verwijst de raadsman van verzoeker naar een arrest van de Raad over een rapmuzikant uit Irak (RvV 17 maart 2017, nr. X) waarbij de feiten onmogelijk kunnen worden gelijkgesteld met onderhavige zaak. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal ten onrechte zou hebben geconcludeerd dat verzoeker omwille van zijn religieus neutrale positie niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het valt dan ook moeilijk in te zien hoe de rechtspraak van het HvJ in de zaak X, Y, Z in dit geval zou kunnen worden toegepast. De Raad ziet in ieder geval geen reden om het dossier naar de commissaris-generaal terug te zenden voor bijkomend onderzoek.

2.5.9. In zoverre verzoeker zijn asielrelaas koppelt aan dat van zijn moeder merkt de Raad op dat de stelling van verzoeker de verklaringen van zijn moeder bij het opmaken van de Vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 december 2015 niet in het Arabisch aan haar zouden zijn voorgelezen, wordt tegengesproken door de vermeldingen op het document zelf (AD, stuk 18, Landeninformatie, Vragenlijst CGVS moeder, 29 december 2015, *in fine*): vlakbij de handtekeningen van de ambtenaar, van de tolk en van verzoekster staat uitdrukkelijk vermeld: *"Het verslag werd voorgelezen in het Arabisch"*. De loutere bewering van verzoeker dat zijn verklaringen niet in het Arabisch zouden zijn voorgelezen weegt niet op tegen de schriftelijke bevestiging die wordt geflankeerd door drie handtekeningen. Bijgevolg kan het feit dat zijn verklaringen niet werden voorgelezen niet worden aangewend als rechtvaardiging voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

2.5.10. De Raad stelt vast dat verzoeker documenten neerlegt die betrekking hebben op zijn identiteit en zijn studies in Kuala Lumpur (AD, stuk 17, Documenten), maar dat er geen begin van bewijs voorlag van de vervolgingsfeiten die zijn moeder beweert te hebben meegemaakt. (AD, stuk 14, Documenten). Bijgevolg kan enkel worden teruggegrepen naar de verklaringen. Verzoeker verklaarde echter op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn moeder *"op een dag in de tweede week van maart 2015"* werd bedreigd omwille van haar tewerkstelling (AD, stuk 14, Vragenlijst CGVS, 29 december 2015, vraag 5), terwijl hij deze feiten tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in de tweede of de derde week van juni 2015 situeerde (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS, 15 maart 2016, p. 17). Ook uit de verklaringen van verzoekers moeder blijkt dat zij over de precieze datum van de vervolgingsfeiten uiteenlopende verklaringen aflegde (AD, stuk 18, Landeninformatie, Vragenlijst CGVS moeder, 29 december 2015, vraag 5; gehoorverslag moeder CGVS 24 maart 2016, p. 15). Uit de verklaringen van verzoekers moeder blijkt ook dat zij aanvankelijk liet uitschijnen dat er een klacht werd ingediend bij het 'ministerie van financiële zaken' tegen de 'commissie van vluchtelingen' (AD, stuk 18, Landeninformatie, Vragenlijst CGVS moeder, 29 december 2015, vraag 5), terwijl zij bij haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er door haar organisatie naar aanleiding van de corruptie (nog) geen klacht werd ingediend omdat de lijsten met handtekeningen werden gestolen (AD, stuk 18, Landeninformatie, gehoorverslag moeder CGVS, 24 maart 2016, p. 14). De Raad merkt ook nog op dat de verklaringen van verzoekers moeder niet consistent waren wat het aantal belagers betreft en dat er geen duidelijkheid wordt verschaft over de achtergrond van deze belagers. Aanvankelijk verklaarde de moeder van verzoeker meteen de 'commissie van vluchtelingen' te vrezen (AD, stuk 18, Landeninformatie, Vragenlijst CGVS moeder, 29 december 2015, vraag 4), terwijl zij er nadien niet in slaagde een specifieke instantie te noemen waartoe haar belagers mogelijkerwijs zouden behoren. Uit het enkele gegeven dat verzoekers moeder op het

einde van haar gehoor *"Igathat Al Lajien ('comité vluchtelingenhulpdienst')"* vermeldde op de vraag *"welke organisatie kreeg geld van de overheid om aan vluchtelingen te geven?"*, (AD, stuk 18, Landeninformatie, gehoorverslag moeder CGVS, 24 maart 2016, p. 18) kan niet worden besloten dat haar verklaringen betreffende de achtergrond van haar belagers als consistent kunnen worden beschouwd. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijken niet aan misslagen of vertaalfouten te kunnen worden toegeschreven. Omwille van het ontbreken van enig begin van bewijs en de weinig consistente verklaringen, kunnen de voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig worden geacht.

2.5.11. In zijn middel beweert verzoeker dat zijn moeder de enige was die in het bezit was van de petitie, waardoor zij ook als enige bedreigd werd. Uit haar verklaringen uit het gehoor blijkt nochtans dat zij niet de enige was die vanaf mei 2015 begonnen was met het verzamelen van handtekeningen (AD, stuk 18, Landeninformatie gehoorverslag moeder CGVS, 24 maart 2016, p. 14): *"Wij gaan naar vluchtelingenkamp en vragen wie geld ontvangen heeft, 'kom maar tekenen'. We deden lijsten en categorieën. (...) We verzamelden al die handtekeningen als bron en dat geven wij door aan de administratie van onze organisatie (...)".* Bijgevolg komt het weinig geloofwaardig over dat verzoekers moeder als enige zou worden gevisieerd, terwijl het zenuwcentrum van de handtekeningen campagne zich volgens haar eigen verklaringen bij de administratie van de organisatie bevond.

2.5.12. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een getuigenis van de directeur van de hulporganisatie waarbij zijn moeder actief was van 10 december 2016 (Verzoekschrift, bijlage 3, getuigenis van de directeur van de hulporganisatie). Deze getuigenis bevat het asielrelaas van verzoekers moeder, maar vermeldt nergens een datum waarop de vervolgingsfeiten zouden hebben plaatsgevonden en bevat evenmin aanwijzingen over de plegers van de feiten. Bijkomend stelt de Raad vast dat de stelling van verzoekers moeder dat zij dit document zou hebben opgevraagd na de weigeringsbeslissing kennelijk leugenachtig is. De getuigenis werd reeds op 10 december 2016 opgemaakt, terwijl de beslissing slechts dateert van 14 december 2016. Uit het schrijven kan niet worden opgemaakt waarom de directeur anderhalf jaar na de feiten plots dit incident zou beschrijven. De bron kan niet als objectief worden beschouwd en indien het document louter op vraag van de moeder van verzoeker werd opgesteld, vertoont het stuk een uitgesproken gesolliciteerd karakter. De bewering van verzoeker dat de organisatie zich na de vervolgingsfeiten exclusief zou richten op het humanitaire luik van haar activiteiten en niet langer corruptie of verduistering zou aankaarten wordt trouwens niet ondersteund in de getuigenis, terwijl redelijkerwijs mag worden verwacht dat de directeur zeker dit rechtstreekse gevolg van het incident voor zijn organisatie in zijn getuigenis zou vermelden.

Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat andere vrijwilligers van haar organisatie zouden zijn blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 24 maart 2016, p. 19), zodat haar voorgehouden risicoprofiel geen aanleiding kan geven tot de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.5.13. Naar aanleiding van de verwijzing in zijn middel naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 2012 merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar een risicoprofiel in hoofde van zijn moeder niet volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De concrete vervolgingsfeiten in hoofde van verzoekers moeder werden ongeloofwaardig geacht, zodat moet worden nagegaan of er enkel omwille van haar lidmaatschap sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De Raad stelt vast dat niet wordt aangetoond dat verzoekers moeder door haar lidmaatschap een uitgesproken rol in de publieke sfeer heeft opgenomen of dat zij binnen de organisatie een leidinggevende positie had waardoor zij specifiek gevisieerd zou kunnen worden. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat andere vrijwilligers van de organisatie waartoe verzoekers moeder behoorde zouden zijn blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade (AD, stuk 18, Landeninformatie, gehoorverslag moeder CGVS, 24 maart 2016, p. 19), zodat haar voorgehouden risicoprofiel geen aanleiding kan geven tot de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.5.14. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Waar verzoeker in zijn middel wijst op de omkering van de bewijslast uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze omkering vereist dat de eerder ondergane vervolging of ernstige schade minstens aannemelijk moet worden geacht. Zoals hierboven werd besproken, werden de door verzoeker ingeroepen asielmotieven ongegrond of ongeloofwaardig geacht, waardoor er geen toepassing kan worden gemaakt van voormeld wetsartikel.

2.5.15. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.*

2.5.16. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5.17. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat geen betwisting over de vraag of verzoeker als “burger” kan worden beschouwd, noch over de vraag dat de actuele situatie in Bagdad beschouwd kan worden als een “binnenlands gewapend conflict”.

2.5.18. Het onderscheid dat verzoeker maakt tussen artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is te herleiden tot de interpretatie van de notie “ernstige bedreiging van het leven of de persoon”. Deze notie heeft, blijkens de rechtspraak van het HvJ, in tegenstelling tot de “onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing” uit artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, betrekking op een ‘meer algemeen risico op schade’, terwijl de “onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing” slaat op meer specifieke ‘gewelddadigheden’ (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 33-34).

2.5.19. Om te bepalen welke mate van “willekeurig geweld” aanwezig is, merkt de Raad op dat volgende indicatoren relevant worden geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (“improvised explosive devices” (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden geviséerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers). Het gaat inderdaad om elementen die ook blijken uit de rechtspraak van het EHRM betreffende situaties van willekeurig geweld (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, JV 2011/332, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*).

2.5.20. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift melding van de twee hypothesen die worden weerhouden in de rechtspraak van het HvJ, waarbij er enerzijds een situatie bestaat waarbij “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t.*

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en anderzijds een situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

Er dient te worden gepreciseerd dat de *“persoonlijke omstandigheden”* in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niet van dezelfde aard zijn dan de elementen die aan bod komen bij de beoordeling van de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De *“persoonlijke omstandigheden”* in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die tot gevolg hebben dat de betrokkene, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Zoals verzoeker terecht stelt in zijn middel, kunnen hierbij bepaalde socio-economische elementen meespelen.

2.5.21. Aangezien niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker reeds eerder het slachtoffer was van het vigerende willekeurig geweld in Bagdad, kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.5.22. Waar verzoeker oppert dat in strijd met artikel 27 van het KB CGVS geen rekening zou zijn gehouden met *“alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen”*, merkt de Raad op dat aan het administratief dossier de COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad van 23 juni 2016 werd opgenomen (AD, stuk x, Landeninformatie) en dat de verwerende partij middels haar aanvullende nota van 28 maart 2018 de meest recente COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad van 26 maart 2018 had neergelegd, waardoor deze kritiek geen aanleiding kan geven tot een vernietiging van de beslissing, zoals verzoeker in zijn middel stelt.

2.5.23. Uit de beschikbare landeninformatie (Aanvullende nota CGVS, *“COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad”*, 26 maart 2018) blijkt dat er in Bagdad na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincie tussen 2014 en 2016 – talrijke aanslagen met maandelijkse slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend is naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers. Het gewapend conflict spreidt zich in Irak niet over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. Op 9 december 2017 verkondigde eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje IS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Desalniettemin is IS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en berrmbommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef – om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand – is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt al heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiiitische meerderheid heeft echter meer

vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt wordt ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden ook regelmatig lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

Er bevinden zich bijna 144.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen ISIS hebben plaatsgevonden. De IDP's leven meestal bij gastfamilies of in huurwoningen, maar hun economische situatie is vaak precair, en zij moeten een beroep doen op humanitaire hulp. Bijna alle IDP's geven aan terug te willen keren naar hun thuis zodra de situatie het toelaat. Er is een terugkeer naar de op ISIS heroverde steden en gebieden op gang gekomen. Het aantal ontheemden in Bagdad is ook sterk verminderd omdat er nog maar weinig nieuwe bijkomen. De gevechten tussen de ISF en ISIS zijn afgelopen, er komen nog maar weinig nieuw ontheemden bij.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het door IS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen, maar het wegvallen van deze machtsfactor betekent ook een toename van de politieke onzekerheid: Irak komt nu terecht in een nieuwe fase, en de conflicten tussen de centrale regering en de Kurdish Regional Government (KRG), maar ook tussen de

verschillende groepen binnen de sjiitische meerderheid komen opnieuw op de voorgrond te staan, zoals de herovering van de omstreden gebieden op de koerdische peshmerga in oktober 2017 heeft aangetoond.

De successen van het Iraakse leger en de PMU betekenen een opsteker voor de regering Abadi, maar door het verdwijnen van de gemeenschappelijke vijand IS komen de politieke tegenstellingen tussen de verschillende machtsgroepen in Bagdad weer sterker op de voorgrond.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.5.24. Verzoeker toont niet aan dat bij de hierboven geschetste integrale beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad de gerichte aanslagen die aan de milities worden toegeschreven niet zouden zijn verdisconteerd in het cijfermateriaal betreffende het aantal slachtoffers. Uit de informatie blijkt dat het aantal dodelijke slachtoffers de voorbije jaren geëvolueerd is van enkele honderden naar enkele tientallen per maand (*Ibid.*, p. 22-28). Het gegeven dat er ook in 2016 sprake was van een ramadanoffensief waarbij een aantal bijzonder zware aanslagen werden gepleegd, wordt niet ontkend. Verzoeker brengt echter geen informatie aan die erop wijst dat het aantal aanslagen en bijhorende burgerslachtoffers sedertdien niet drastisch zou zijn gedaald. Aangezien, zoals verzoeker zelf aangeeft, een *ex nunc*-beoordeling dient te worden doorgevoerd. Uit de informatie blijkt niet zozeer dat de socio-economische situatie in Bagdad gunstige evoluties heeft ondergaan, maar wel dat de mate van het willekeurig geweld gevoelig is gedaald ten opzichte van een enkele jaren geleden.

2.5.25. In de mate verzoeker verwijst naar een uitspraak van de Franse CNDA van 21 maart 2016 (Verzoekschrift, bijlage 3) merkt de Raad op dat deze uitspraak niet langer actueel is en herinnert hij eraan dat hij geenszins is gebonden door een vonnis, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank.

2.5.26. De Raad concludeert dat er thans in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat er "*persoonlijke omstandigheden*" bestaan die maken dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van het thans vigerende willekeurig geweld in Bagdad.

2.5.27. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag noch van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht. Er werd ook geen beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIEN